

Kárný zákon pro soudce nestanoví přesné hranice mezi služebním přečinem a nepořádností. Jde však o služební přečin, je-li provinění soudce podle způsobu, rázu a míry, opakování nebo přitěžujících okolností takové, že nepřipouští, aby byl soudce ponechán na dosavadním služebním místě nebo ve službě vůbec. Vyšší stupeň provinění obviněného spočívá v tom, že nebylo mu dostatečným poučením a výstrahou, že bylo proti němu zavedeno kárné řízení v roce 1931, že v tomto kárném řízení byl uznán vinným a že jedním z provinění těch bylo i porušení předpisu § 50, odst. 1 soudní instrukce, spočívající v tom, že v hostinci nepřímou mluvil o pozůstalosti H. Tento čin obviněný svými články v časopise jen dovršil a vystupňoval způsobem porušujícím hrubě předpis § 50 soudní instrukce a při tom opakoval z části, byť i ve formě značně zmírněné, útoky, jež původně, obsaženy v usnesení jím vypracovaném, zavdaly podnět k jeho odsouzení pro hrubé porušení předpisu § 82, 1. odst. jednacího řádu.

Svým činem i v obou právě vytčených směrech obviněný své kárné činy opakoval, ač k tomu nijak nucen nebyl. Okolnost jím tvrzená, že dostával dopisy obsahující výtky, že dědicové vinou obviněného přišli o svůj dědický podíl, není skutečností, jež by obviněného opravňovala přenést uveřejněním v časopisech celou věc do široké veřejnosti. Za přitěžující okolnosti vzal kárný nález vrchního soudu, že obviněný čin opakoval a že se dopustil poklesků ve dvou směrech. Uváží-li se tedy stupeň provinění obviněného, opakování a přitěžující okolnost souběhu dvou různých způsobů téhož poklesku jakož i dvojí kvalifikace provinění obviněného, nelze než vysloviti, že provinění obviněného jsou takového rázu, že nepřipouštějí, aby obviněný byl ponechán na svém služebním místě.

Čís. 249 dis.

Advokát je oprávněn a podle § 9 adv. ř. i povinen přimlouvati se u vyrovnacích věřitelů za přijetí vyrovnací kvoty jeho mandantem nabízené. Nabídl-li se vedle toho, že by souhlas věřitele s přijetím vyrovnacího návrhu a určité vyrovnací kvoty tlumočil při vyrovnacím roku, nelze v tom spatřovati porušení § 10 adv. ř.

Zlehčení cti a vážnosti advokátního stavu, přenesl-li advokát plnou moc na laika.

(Rozh. ze dne 29. května 1935, Ds I 41/34.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl po ústním neveřejném líčení odvolání návladního advokátní komory v Praze z nálezu disciplinární rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Praze ze dne 16. dubna 1934, jímž byl obviněný advokát zproštěn obvinění z kárného přečinu porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu advokátního.

D ů v o d y:

Odvolání návladního komory napadá osvobozující nález rady a domáhá se toho, aby obviněný byl uznán vinným kárným přečinem poru-

šení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, jež spatřuje obžaloba ve dvou případech: 1. v tom, že se obviněný jako právní zástupce vyrovnacího dlužníka ucházel o zastoupení věřitelů, a 2. v tom, že obdržev pak dvě plné moci, ustanovil svým substitutem laika.

Pokud jde o první případ, opírá se odvolání o rozhodnutí čís. 110, 116 a 131 dis. Sb. n. s., v nichž nejvyšší soud vyslovil, že advokát, zastupující v soudním řízení vyrovnacím dlužníka, nesmí se, nechce-li se dopustiti kárného činu podvojného zastupování podle § 10 adv. ř., ucházeti o zastoupení vyrovnacích věřitelů, pokud se nedohodli o přijetí vyrovnacího návrhu. Nejvyšší soud trvá na zásadním stanovisku, které zaujal v uvedených rozhodnutích, shledal však, že v souzeném případě nedopadá posléz uvedený předpoklad, za kterého se zmíněné jednání stává kárným přečinem: »p o k u d s e v y r o v n a c í v ě ř i t e l é n e d o h o d l í o p ř i j e t í v y r o v n a c í h o n á v r h u«.

Podle oběžníku ze dne 18. července 1931, který rozeslal obviněný vyrovnacím věřitelům, ucházel se obviněný o zastoupení věřitelů takto: »Dovoluji si Vás proto žádati, abyste po uvážení věci kvotu, mandantem mým nabízenou, laskavě přijal a k vůli urychlení celého řízení přiloženou plnou moc vyrovnací laskavě podepsal a buď p. J. T-ému nebo přímo mně zaslal. Zastoupení Vaše při vyrovnacím roku bych obstaral, aniž by Vám tím vznikly jakékoliv útraty.« Obviněný byl oprávněn a podle § 9 adv. ř. i povinen přimlouvati se u vyrovnacích věřitelů za přijetí vyrovnací kvoty jeho mandantem nabízené. Jestliže se vedle toho nabídl, že by souhlas věřitele s přijetím vyrovnacího návrhu a určité vyrovnací kvoty tlumočil při vyrovnacím roku, nelze v tom spatřovati porušení § 10 adv. ř., neboť nabídka obviněného zněla na uvedené tlumočení souhlasu věřitele až pro případ, že by věřitel s nabízenou kvotou souhlasil, tedy až pro dobu, kdy se vyrovnací věřitel s dlužníkem dohodl o přijetí vyrovnacího návrhu. Tím ovšem v souzeném případě odpadá ratio uvedených rozhodnutí nejvyššího soudu a kárná rada právem zprostila obviněného kárného provinění v tomto směru, zejména když korporace, jejímž náhledem se obviněný mohl řídit, totiž valná hromada advokátní komory v Čechách, usnesením ze dne 20. března 1932, uveřejněným v Úředním věstníku této komory, čís. 3/4 z roku 1932, vyslovila zásadu, že není námitek proti tomu, nabídne-li advokát, zastupující ve vyrovnacím řízení vyrovnacího dlužníka, jeho věřiteli bezplatné provedení hlasovacího práva pro případ, že věřitel s nabídnutou vyrovnací kvotou souhlasí, a vyžádá-li si od něho k tomu účelu speciální plnou moc, znějící pouze na výkon tohoto hlasovacího práva.

Pokud pak jde o druhý případ kárného poklesku obviněného, že totiž ustanovil svým substitutem laika, trvá nejvyšší soud při zásadě častěji již vyslovené, že přenesení plné moci advokátem na laika zakládá kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu advokátního. Než v souzeném případě zprostila kárná rada obviněného z toho důvodu, že vzala za prokázáno, že substituování laika se stalo z nouze. Tento skutkový předpoklad kárného nálezu odvolání však nenapadá, nýbrž pouze po právní stránce namítá, že stav nouze nemůže obviněného v daném případě

omluviti, neboť prý se v tomto stavu ocitl vlastní vinou, přijav plné moci věřitelů. Než, jak již bylo dovedeno. obviněný byl oprávněn plné moci věřitelů vyrovnacího dlužníka přijati, takže uvedený předpoklad právních vývodů odpadá. Bylo proto odvolání v obou směrech zamítnuto.

Čís. 250 dis.

Porušení povinností povolání, nevyhověl-li advokát soudnímu usnesení, jímž bylo jeho mandantu uloženo složit zálohu na znalecké výlohy, ačkoli mu strana soudem určenou částku k tomu účelu odevzdala; je nerozhodné, že podle právního názoru obviněného břímě důkazu nespočívalo na jeho mandantovi.

(Rozh. ze dne 29. května 1935, Ds I 13/35.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta proti nálezu disciplinární rady advokátní komory v Čechách ze dne 8. října 1934, jímž byl uznán vinným disciplinárním přetčinem porušení povinností povolání.

Důvody :

Je nerozhodno, že koncipient obviněného advokáta vznesl proti jeho příkazu námitku nepřiměřenosti cen účtovaných žalobcem S. žalovaným manželům J., když je jisto, že se obviněný doveděl ještě před uplynutím 14denní lhůty, že jeho mandantům bylo soudem uloženo složit do 14 dnů zálohu 50 Kč na provedení znaleckého důkazu. Zjišťujeť kárný nález výslovně — a zjištění to není odvoláním napadeno — že obviněný dopsal dne 25. listopadu 1930 manželům J. o zálohu na znalecké výlohy. Obhajoba to sama přiznala při ústním líčení v prvé stolici, uvedši, že si obviněný vyžádal z opatrnosti zálohu od manželů J.

Soudnímu příkazu na složení zálohy měl obviněný bezpodmínečně vyhovět. Plyneť z ustanovení § 367 c. ř. s. jasne, že proti usnesení prvního soudu, jímž byla uložena záloha na provedení znaleckého důkazu, je opravný prostředek vyloučen. Zdůrazňujeť zákon v uvedeném předpisu, že předpisů o důkazu svědeckém je použití i při důkazu znaleckém, tedy veškerých ustanovení §§ 320—350 c. ř. s. a mezi nimi i předpisu § 349, 2. odst. c. ř. s., jenž vylučuje opravný prostředek proti usnesení, ukládajícímu zálohu na provedení důkazu (srov. rozh. čís. 6317 Sb. n. s. civ.). Nešlo tu o to, na které ze sporných stran spočívalo onus probandi, nýbrž o splnění soudního usnesení, proti němuž je opravný prostředek vyloučen.

Zmíněným usnesením bylo žalovaným uloženo složit zálohu pod ztrátou důkazu, takže neměl být pro obviněného směrodatným jeho právní názor, nýbrž zájem klientův a nebezpečí jemu hrozící. Peníz 50 Kč byl podle nenapadeného zjištění kárného nálezu obviněnému jeho